

12

„Teď jde jen o to vydržet, neupozorňovat na sebe a čekat,“ řekl Karel, když přišel na ošetrovnu s poraněnou rukou. Vysvětlil jí, že se zranil při práci u stroje.

Když se objevil podruhé, Neonila mu ránu převázala a uklidnila ho, že se všechno hojí moc dobře. Většina zranění, která v táboře ošetřovala, se časem zanítila, protože se do nich dostala nečistota, infekce, a tak byla ráda, že se jí podařilo jeho zranění vyčistit, jak nejlépe uměla, přestože neměla k dispozici dezinfekci ani sterilní obvazy – v poslední době přepírala ty použité, což způsobovalo, že se rány hojily mizerně. Těsně před odchodem jí Karel pošeptal, že z tábora odejdou.

„Ve městě je čím dál větší zmatek. Pořád se ještě nezpamatovali z posledního náletu. Musíme zmizet, než začne zima. V zimě tady nebude co žrát. Místní nebudou mít sami pro sebe, natož pro nás,“ prorokoval.

Neonila už delší dobu pozorovala, že atmosféra v táboře se změnila. Mluvily o tom mezi sebou i ženy z baráku, kde žila. Od toho velkého bombardování je už ani dozorkyně nechodily před usnutím přepočítávat. Čím dál běžnější bylo, že se někdo dostal do centra města, v němž

stále probíhalo odklizení trosek. Jedna z žen vyprávěla, že ji dozorcí poslali hledat do sutin nějaké cennosti, které jim pak musela odevzdat: „Tvrдили, že je to barák jednoho z nich, ale vsadím se, že si prostě jen chtěli nakrást, protože věděli, že ten dům patřil někomu bohatému.“

Každý obyvatel pracovního lágru vnímal, že atmosféra je značně uvolněnější, že dozorců ubylo. Ubylo i miminek v dětském baráku. Neonila se jednou Ziny ptala na důvod, ale ta jen pokrčila rameny.

Jednoho večera o několik týdnů později klepal Karel na okno baráku, ve kterém přespávala. Zašeptal jí, ať je připravená kdykoli vyrazit. A skutečně, za dalších několik týdnů zatukal znovu a oznámil jí, kam má přijít.

Neonila si oblékla své kyticované šaty a kabátek od Poloprasátka, svázala prostěradlo do uzlíku a do něj dala zdravotnickou uniformu a papír s razítkem, kterým se prokazovala při vstupu a výstupu z tábora, kdykoli ji poslali do města do lékárny pro zdravotnický materiál. Jenomže v poslední době ji už neposílali nikam, protože v celém městě nebylo k dostání nic, čím by se dala ošetřit sebemenší ranka. Zkontrolovala, jestli šňůrka koženého váčku drží pevně kolem pasu. V poslední době jí dělalo starosti, že je místy lehce prodřená, takže ji kontrolně prohmatávala čím dál častěji. Nenapadala ji žádná varianta, čím skryš na doklad s německým razítkem a papírek s adresou nahradit či vylepšit. Žádný pevný provázek neměla, tak nezbyvalo než doufat, že šňůrka a váček se ještě nějakou dobu nerozpadnou.

„Zina nám předá Světlanu. Ona sama chce zůstat, nepůjde s námi,“ oznámil Karel a Neonila se na něj nechápavě podívala.

Nepočítala s tím, že to děcko vezme s sebou. Vůbec jí to nenapadlo.